

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiae Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Articvlvs IV. Vtrum Deus semper diligit magis meliora. articulo 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

ARTICVLVS IV.

Vtrum Deus semper diligit magis meliora.

O N C L V S I O affirmat. Quo loco animaduerte, cum Deum diligere creaturam aliquam sit ipsi creaturæ velle bonum, eatenusque dicatur diligere magis creaturam vnā, quā aliam, quatenus vni vult maius bonum, quā alteri, vt articulo præcedente dictum est, duobus modis posse vnum dici magis dilectum à Deo, quā aliud. Vno modo, quia vult illi absolute maius bonum. Atque ita, quæ absolute plus habent perfectionis, à Deo magis dilecta sunt. Altero, quia alicui vult maius bonum in præmium antecedentium meritorum, quo pacto ij homines, qui meliores sunt ex meritis, aut propriis, aut Christi Domini, cum illis communicantur, sunt à Deo magis dilecti, quia, propter maius bonum meritum, quod habent, & quo gratiores Deo redduntur, vult illis cumulatius præmium.

Dicitur magis esse magis dilectum à Deo quā aliud.

Dilexitne Christus Deum, plus Ecclia corpus, quā ius.

Circa responsonem ad primum Bernardus in sermone de Maria Magdalena, & in sermone de triplici custodia manus, linguæ, & cordis, atque in sermone 57. paruo, & duodecimo super Cantica affirmat, *Christum plus dilexisse corpus Ecclesie, quā suum proprium corpus, propriamque vitam: quandoquidem illam tradidit pro Ecclesia.* Vnde sermone 57. citato, *corpus Ecclesie amabilius esse ipso corpore Christi* affirmat. Merito tamen D. Thomas hoc loco docet, Christum vitamque illius sanctissimam, multo meliorem esse, quā totum genus humanum, & atque etiam vniuersitatem creaturarum, ac proinde esse quid amabilius, magisque Christum, quā homo est, dilectum esse à Deo, quā dilecta sit vniuersitas creaturarum. Etenim non solum contulit præclariora dona, quā sint bona vniuersitatis creaturarum, sed etiam bona omnia creaturarum, tam naturalia, quā supernaturalia, in laudem & honorem Christi Domini tamquam in finem ordinauit, iuxta illud ad Hebr. 1. *Propter quem, omnia, & per quem omnia.* Porro Christus offerendo, atque ad breue tempus vitam corporalem pro salute generis humani amittendo, maius bonum honestum tam præclaro humilitatis, obedientie, & caritatis opere sibi voluit, ac comparauit, quā sit bonum vitæ, quod ad breue tempus amittit, vltra exaltationem, honorem, ac laudem, quæ ea ratione fuit adeptus, copiosissimumque fructum qui humano generi inde refulsavit. Etenim licet homo liberalis ac magnificus, sua bona in aliorum vtilitatem diffundat, maius tamen est bonum honestum liberalitatis ac magnificentie, quod sibi comparat ac vult, quā sint bona, quæ in aliorum vtilitatem diffundit: quare licet alios diligit, in quos liberalis ac magnificus est, plus tamen seipsum diligit, bonum honestum, ac virtutis sibi eligendo. Verum de hac re copiosius 3. part. q. 1. art. 2. disputauimus. Neque refert, si quis dicat, humanitatem Christi in triduo non habuisse bonum vniouis cum Verbo: quia interim, dum non existeret, vnita non erat Verbo. Non, inquam, id refert, quoniam quantum bonum fuisset humanitatem in triduo vnitam esse Verbo diuino, tantum bonum honestum ac meritum, laude amplissima dignum ex morte propter Deum, atque in salutem humani generis tolerata, & ex voluntate carenti ob eundem finem prædicta vnione redundauit. Cum tamen illo eodem triduo partes humanitatis Verbo diuino vnite permanerint.

A Circa responsonem ad secundum animaduertendum est. Quamuis Deus quoad naturalia plus dilexerit singulos Angelos quā singulos puros homines: quoad supernaturalia verò, cum Angelis, aut hominem plus dilexerit, cui maiorem gratiam & gloriam contulit, plus tamen dilexisse hominum vniuersitatem, sub qua Christum Dominam, sanctissimamque eius matrem comprehendimus, quā dilexerit vniuersitatem Angelorum: quippe cum nō solum gratiam habitalem & gloriam Christi, sanctissimæque illius Marris hominum communitati contulerit, sed etiam gratiam vnionis hypostaticæ cum humanitate Christi propter homines effecerit, quæ inter omnia dona generi humano collata principem locum tener. Atque id est quod Paulus ad Hebr. 2. admiratur dum ait: *Nusquam Angelos apprehendit, sed semen Abrahæ apprehendit.*

Plus à Deo hominū vnice sitatem, quā Angelorū fuisse dilectam.

B In responsonem ad tertium egregie docet Dñus Thomas, quāuis ex Scripturis sanctis constet, Ioannem Apostolum à Christo fuisse peculiariter dilectum, quoad peculiariora signa familiaritatis & amoris, quæ erga eum ostendit, temerarium tamen esse iudicare, vtrum in eo sensu præ cæteris omnibus Apostolis fuerit à Deo dilectus, quod ei abundantior gratiam, merita, & gloriam donauerit. Proverbiorum namque 16. tanquam Deo proprium tribuitur, quod sit *spiritum, meritorumque cuiusque ponderator.*

D. Ioannes Apostolus à Christo peculiariter dilectus.

C In responsonem ad quartum docet, collatione facta inter innocentem & penitentem, illum esse à Deo magis dilectum, cui maiorem gratiam & gloriam voluit, quippe cum voluerit illi maius bonum. Cæteris tamen paribus, præstantius esse innocentem fuisse, quā penitentem: eò quod innocentis status includat Deum numquam offensum fuisse, quod bonum est: penitentis verò necessariò ponat Dei offensionem, quod malum est.

Vter sit Deo magis dilectus, innocens, an penitens.

D In responsonem ad quintum habes, hanc propositionem non esse simpliciter concedendam, *Deus plus diligit peccatorem prædestinatum quā iustum reprobum.* Cum enim Deum diligere, sit velle bonum, & Deum magis diligere, sit velle maius bonum, comparationeque diuersorum temporum ex æternitate velit diuersa bona, diligitque, & odio habeat vnum & eundem peccatorem, qui modò in gratia, modò in peccato existit, sit, vt propositio illa falsa sit, si intelligatur pro tempore, in quo reprobus est iustus, prædestinatus verò est in peccato, sicut propositio significare videtur. Si verò intelligatur pro tempore in quo, qui modò existit in peccato, erit in gratia, vitamque æternam cõsequetur, & qui modò est iustus, discedet cum peccato & damnabitur, vera est: non tamen est concedenda sine distinctione.

Plus diligi à Deo peccatorem prædestinatum, quā iustum reprobum, non esse simpliciter concedendum.

QVÆSTIO XXI.

De iustitia & misericordia Dei.

ARTICVLVS I.

Vtrum in Deo sit iustitia.

D VÆ sunt conclusiones huius articuli. Prior est: In Deo non est iustitia commutatiua. Posterior: In Deo est iustitia distributiua.

Contra priorem obiicitur. Primò, quoniam, vt D. Thomas 2. 2. q. 61. artic. 4. ad primum ait, *forma diuini iudicij ascenditur secundum rationem commutatiua*